

РЕШЕНИЕ

№ 179

гр. Б., 19.09.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – Б., III-ТИ НАК. СЪСТАВ, в публично заседание на
тринадесети юли през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Н.П.П.

при участието на секретаря М.К.П.
като разглежда докладваното от Н.П.П. Административно наказателно дело №
20221810200269 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл. 145 - чл. 178 АПК вр. чл. 72, ал. 4
ЗМВР.

Образувано е по жалба на В. П. СТ., ЕГН: *****, против Заповед
за задържане на лице рег. № 2463з-387/*** г., издадена от М.Н.Н. – полицаи
ООР при РУ Б., с която на основание чл. 72, ал. 1, т. 2 и т. 4 ЗМВР по
отношение на В. П. СТ. е наложена принудителна административна мярка
"Задържане за срок до 24 часа".

В жалбата се излагат съображения, че оспорената заповед е
незаконосъобразна, издадена в нарушение на материалния закон,
процесуалните правила и в противоречие с целта на закона. Претендира се
отмяната ѝ.

В съдебно заседание жалбоподателят В. П. СТ., редовно призован, се
явява лично и с упълномощен защитник - адв. Б.Б. от САК, който пледира за
отмяна на оспорената заповед по съображенията в жалбата.

Ответникът – РУ Б., не се представлява и не изразява становище.

По допустимостта на жалбата:

Жалбата е допустима като подадена от надлежна страна и при спазване
на 14-дневния преклузивен срок по чл. 149, ал. 1 АПК.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

От изложеното в жалбата на В.С. се установява, че на *** г. около 22,00 часа, жалбоподателят се прибрал от гр. София заедно със сина си П.С. в дома си в гр. Б., на ул. „***“ № 2. От близкото заведение – „Фейс клуб“ се чували силни викове и крясъци и жалбоподателят не могъл да заспи, поради което подал сигнал на тел. 112. Въпреки подадения сигнал, силният шум от заведението продължил и жалбоподателят решил да подаде сигнал лично в районното управление на полицията в гр. Б.. На място попитал дали е получен сигналът му по тел. 112 и защо продължава силния шум. По данни на жалбоподателя, полицейският служител излязъл от дежурната стая и го попитал какво прави там и му казал, че има психични отклонения. Също го попитал защо снима с телефона си, с едната ръка отскубнал телефона от ръцете на жалбоподателя, а с другата грубо го натикал в навътре в сградата. След това дошъл друг полицейски служител и попитал жалбоподателя защо му е скъсал баджа. Жалбоподателят се почувствал зле от превените спрямо него инсинуации с цел задържането му и рязко вдигнал кръвното налягане и захарта, като се наложило екип на Спешна медицинска помощ да го посети на два пъти в полицейското управление.

Със заповед за задържане рег. № 24633-387/*** г., издадена от М.Н. – полицай ООР при РУ Б., жалбоподателят В. П. СТ. бил задържан по реда на чл. 72 ЗМВР на *** г. в 23,50 часа и освободен на 04.06.2022 г. в 02,55 часа. В заповедта били посочени като основание за задържане разпоредбите на чл. 72, ал. 1, т. 2 и т. 4 ЗМВР и текстово изписване : „след надлежно предупреждение, пречи на полицейски орган да извършва служебните си задължения и за установяване на самоличност“.

От докладна записка на мл. ОД Б.Н. при РУ Б., се установява, че на *** г. бил на смяна от 08,00 часа в оперативната дежурна част на РУ Б.. В 23,50 часа в полицейското управление се явило лице, което държало телефон с включено осветление и предположил, че извършва запис. Разпоредил на лицето да преустанови да записва с телефона, тъй като е забранено. Лицето било във видимо нетрезво състояние и започнало да се държи грубо и арогантно и да обижда него и колегата му М.Н., като ги нарича „престъпници и боклуци“. На лицето били отправени няколко разпореждания да

преустанови запис и да спре с обидите, но без резултат. Поискан му бил и документ за самоличност, какъвто не представил. С цел установяване на самоличността на лицето и преустановяване на действията му, същият бил задържан със заповед за задържане с рег. № 2463-387/*** г. в РУ Б.. След направен асправка в АИС, се установило, че лицето е В. П. СТ., ЕГН: *****, живущ в гр. Б., ул. „***“ № 6.

Изложената фактическа обстановка съдът прие за установена въз основа на събраните писмени доказателства – преписката по издаване на заповед за задържане рег. № 24633-387/*** г., по описа на РУ Б..

При така установената фактическа обстановка, съдът достигна до следните изводи от правна страна:

Оспорената заповед за задържане представлява индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21, ал. 1 АПК и като такъв подлежи на съдебен контрол за законосъобразност по критериите, визирани в разпоредбата на чл. 146 АПК. При проверката съдът следва да прецени актът издаден ли е от компетентен орган и в предписаната от закона форма, спазени ли са материалноправните и процесуалноправните разпоредби и съобразен ли е актът с целта на закона. Разпоредбата на чл. 169 АПК поставя допълнителни критерии, с които съдът следва да се съобрази при преценката на административен акт, издаден при оперативна самостоятелност - да провери дали административният орган е разполагал с оперативна самостоятелност и спазил ли е изискването за законосъобразност на административния акт.

Като извърши дължимата на основание чл. 168, ал. 1 АПК проверка за законосъобразност на оспорения акт, освен на основанията, сочени от оспорващия, но и на всички основания по чл. 146 АПК, съдът намери, че жалбата е основателна.

Оспорената заповед е издадена от компетентен орган в кръга на предоставените му правомощия по чл. 72 от ЗМВР, а именно от полицейски орган – М.Н.Н., заемащ длъжност „полицай ООР“ при Ру Б..

На следващо място съдът намери, че са спазени процедурните правила при издаване на атакуваната заповед. Издадена е в писмена форма /чл. 74, ал. 1 ЗДвП/ и видно от отбелязването в самата заповед на задържания са разяснени правата по чл. 72, ал. 3 - 6 ЗМВР и разпоредбата на чл. 73 НПК.

Задължителните реквизити на заповедта за задържане са уредени в чл. 74, ал. 2 ЗМВР. В случая в оспорената заповед са посочени името, длъжността и местоработата на издалия заповедта полицейски орган; датата и часа на задържането; данни за задържаното лице, както и правата му по чл. 72, ал. 3 - 6 ЗМВР. Съдът намира обаче, че оспорената заповед е издадена в нарушение на материалния закон, тъй като не е посочено фактическото основание за задържане на лицето. Като правно основание за задържането на С. е посочена разпоредбата на чл. 72, ал. 1, т. 2 и т. 4 ЗМВР, а като фактически обстоятелства полицейският орган е посочил: „след надлежно предупреждение, пречи на полицейски орган да извършва служебните си задължения и за установяване на самоличност“.

Съгласно постановките на ТР № 4/22.04.2004 г. по адм. дело № 4/2002 г. на ВАС излагането на мотиви при издаване на административен акт дава възможност на адресата на акта и заинтересованите лица да научат какви са фактите, мотивирали административния орган, да приложи една или друга правна норма. Мотивите дават възможност на по-горестоящия административен орган и съда да извършат проверката за законосъобразност на акта. Изключение от този принцип е допустим единствено когато с акта се удовлетворяват изцяло направените искания и не се засягат права или законни интереси на други граждани и организации, както и когато въпросът е свързан със защита на класифицирана информация, представляваща държавна или служебна тайна. В тези случаи се посочва само правното основание за издаването на акта. В цитираното тълкувателно решение изрично е посочено, че липсата на мотиви във всички случаи е основание за отмяната на издадения административен акт. Така и когато органът действа при условията на оперативна самостоятелност, въпреки предоставената му от закона възможност да извърши преценка дали, кога и какво решение да вземе при осъществяване на дейност от своята компетентност, неизлагането на мотиви по въпроса защо е избрано едно от няколко възможни законосъобразни решения и/или необсъждането на възраженията и обясненията на заинтересованите граждани и организации, които пряко касаят решавания с административния акт въпрос, съставляват съществени нарушения на административнопроизводствените правила и са основания за отмяната на акта.

Като основание за задържане на жалбоподателя издалият я полицейски орган е посочил разпоредбата на чл. 72, ал. 1, т. 2 ЗМВР, която разпоредба урежда правомощието на полицейските органи да задържат лице, което след отправено предупреждение, съзнателно пречи на полицейския орган да изпълни задълженията си по служба. В заповедта полицейският орган е посочил, че фактическото основание за задържането на жалбоподателя е неизпълнение на полицейско разпореждане. Заповедта в тази част е немотивирана. Не е посочено какво разпореждане е отказал да изпълни жалбоподателят и на осъществяването на какви задължения по служба на полицейските органи е попретило поведението му.

От доказателствата по делото се установи, че полицейският орган е отправил още едно разпореждане до жалбоподателя - да преустанови да снима с личния си телефон, което жалбоподателят не е изпълнил. В този случай и в заповедта не е посочено и не се установи изпълнението на какви служебни задължения на полицейските служители е пречатвал жалбоподателят. Най-сетне, доколкото задържането на лице по съществото си представлява принудителна административна мярка, с която в решителна степен се засягат правата на лицето, в хипотезата на чл. 72, ал. 1, т. 2 ЗМВР е поставено императивното изискване до задържане на лицето да се пристъпи едва след като след изрично отправено предупреждение, то не е преустановило действията си, с които пречи на полицейските органи да изпълнят задълженията си. В случая от доказателствата по делото не се установява такова предупреждение да е било отправено към жалбоподателя.

Като следващо основание за задържане на жалбоподателя, издалият заповедта полицейски орган е посочил разпоредбата на чл. 72, ал. 1, т. 4 от ЗМВР, както и фактическото основание за задържане – "установяване на самоличност". Задържането под стража на това основание е допустимо при невъзможност да се установи самоличността на лице в случаите по чл. 70, ал. 1 от ЗМВР чрез представяне на документ за самоличност на лицето, сведения на граждани с установена самоличност, които познават лицето, или по друг начин, годен за събиране на достоверни данни. Съдът констатира, че в оспорената заповед не са посочени с достатъчна конкретика нито фактическото основание за задържането, нито правното такова. Съгласно разпоредбата на чл. 72, ал. 1, т. 4 от ЗМВР полицейските органи могат да

задържат лице при невъзможност да се установи самоличността му в случаите и по начините, посочени в чл. 70 от ЗМВР. Разпоредбата на чл. 70, ал. 1 от ЗМВР урежда случаите, в които полицейските органи могат да извършват проверки за установяване самоличността на лице. Такива проверки съгласно цитираната разпоредба полицейските органи могат да предприемат, когато: има данни, че лицето е извършило престъпление или друго нарушение на обществения ред; когато това е необходимо за разкриване или разследване на престъпления и при образувано административнонаказателно производство; при осъществяване на контрол по редовността на документите за самоличност и пребиваване в страната; на контролен пункт, организиран от полицейските органи; по искане на друг държавен орган за оказване на съдействие при условия и по ред, предвиден в закон. В случая нито при посочване на фактическото, нито при посочване на правното основание за задържането е посочено кое от основанията по чл. 70, ал. 1 от ЗМВР е било налице.

Наред с горното, съдът намира за необходимо да отбележи, че законът свързва неизпълнението на задължението за удостоверяване на самоличността на конкретно лице с възможността за неговото задържане само когато тази самоличност не може да бъде удостоверена по реда на чл. 70, ал. 2 от ЗМВР. Посочената разпоредба предвижда, че установяването на самоличността се извършва чрез представяне на документ за самоличност на лицето, сведения на граждани с установена самоличност, които познават лицето, или по друг начин, годен за събиране на достоверни данни. При анализа на чл. 70, ал. 2 от ЗМВР следва, че за да бъде установена самоличността на едно лице, на първо място трябва полицейският орган да му поиска документ за самоличност, а ако то не изпълни това разпореждане по каквато и да е причина, следва самоличността му да се установи посредством другите способи – чрез показанията на други граждани с установена самоличност, познаващи лицето без документ, както и по друг начин, годен за събиране на достоверни данни. Едва ако е невъзможно самоличността на лицето да бъде установена по този ред, е допустимо на основание чл. 72, ал. 1, т. 4 от ЗМВР то да бъде задържано. В случая от отразеното в заповедта като фактическо основание за задържане не става ясно дали самоличността на жалбоподателя е могла да бъде установена по някой от начините, предвидени в чл. 70, ал. 2 от ЗМВР. В приложената към преписката докладна записка е

посочено единствено, че лицето е отказало да представи документ за самоличност. В жалбата си жалбоподателят е посочил, че заедно с него в полицейското управление е бил и неговия син П.С., което твърдение не е оборено от ответника РУ Б.. Следователно на мястото е присъствал и друг гражданин, който е бил запознат със самоличността на жалбоподателя. Не са налице данни обаче за опити от страна на полицейските органи за установяване на самоличността му чрез всички способи, визирани в чл. 70, ал. 2 от ЗМВР, поради което не се доказва и наличието на предпоставките за приложение на разпоредбата на чл. 72, ал. 1, т. 4 от ЗМВР.

Не на последно място, следва да се посочи, че процесната заповед не е съобразена и с целта на закона, което представлява отменително основание по чл. 146, т. 5 от АПК. Със задържането е нарушен принципът на съразмерност, приложим в административното производство (чл. 6 от АПК). Задържането за срок от 24 часа по реда на чл. 72 от ЗМВР е ПАМ, която в зависимост от случая би могла да има превантивен или преустановителен характер. Задържането по чл. 72, ал. 1 от ЗМВР съставлява ограничаване на правото на свобода и съгласно чл. 5, § 1, б. "с" от ЕКПЧ по изключение е приложимо с цел да се осигури явяването на лицето пред предвидената в закона институция при обосновано подозрение за извършване на престъпление или когато обосновано е призната необходимостта да се предотврати извършване на престъпление или укриване след извършване на престъпление. В конкретния случай приложената ПАМ не се оправдава от никоя от тези цели. Самоличността на лицето е била установена в районното управление. По делото не се установява със задържането на жалбоподателя да е предотвратено или преустановено извършването на престъпление. Ето защо със задържането, правата и законните интереси на жалбоподателя В.С. са засегнати в по-голяма степен от необходимото от гледна точка на целта, за която се издава административният акт.

По изложените съображения оспорената заповед за задържане следва да бъде отменена като незаконосъобразна на основание чл. 146, т. 3, т. 4 и т. 5 от АПК.

По разноските:

При този резултат от оспорването, право на разноски има жалбоподателят, който е заявил такова искане. На основание чл. 143, ал. 1

АПК сторените от жалбоподателя в хода на производство разноси в размер на 411,00 лева следва да бъдат възложени в тежест на ответната страна.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2 предл. 2 АПК, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Заповед за задържане на лице рег. № 24633-387/*** г., издадена от полицаи ООР при РУ Б. – М.Н.Н., с която на основание чл. 72, ал. 1, т. 2 и т. 4 ЗМВР, на В. П. СТ., ЕГН: *****, е наложена принудителна административна мярка "Задържане за срок до 24 часа".

ОСЪЖДА РУ Б., на основание чл. 143, ал. 1 АПК ДА ЗАПЛАТИ на В. П. СТ., ЕГН: *****, с адрес гр. Б., ул. „***“ № 2, сумата от 411,00 лева /четиристотин и единадесет лева/, представляваща разноси в производство.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Административен съд - София – област в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

Препис от решението на основание чл. 138 АПК да се изпрати на страните - на жалбоподателя В. П. СТ. и на ответника - РУ Б..

Съдия при Районен съд – Б.: _____